

عنوان مقاله:

تحلیلی بر فرآیند تعلیم و تربیت

محل انتشار:

نهمین همایش علمی پژوهشی علوم تربیتی و روانشناسی، آسیب های اجتماعی و فرهنگی ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 2

نویسندگان:

الهام اسماعیلی - دکترای مدیریت آموزشی، مدرس دانشگاه

شیرزاد عباسیان - رئیس محترم دانشگاه امام حسین(ع)

اکبر بهاری گرگری - دانشجوی کارشناسی امور فرهنگی. دانشگاه علمی کاربردی امام حسین

امید پاشایی - دانشجوی کارشناسی امور فرهنگی. دانشگاه علمی کاربردی امام حسین

مرتضی عاشوری - دانشجوی کارشناسی امور فرهنگی دانشگاه علمی کاربردی امام حسین

جواد بهرامی رشکانی - دانشجوی کاردانی امور فرهنگی. دانشگاه علمی کاربردی امام حسین

خلاصه مقاله:

امروزه باتوجه به پیشرفت چشمگیر دانش آموزش و پرورش در جهان و با وجود تجارب ارزنده ای که بشر اخیرا و طی سالیان دراز در این باره اندوخته است، طرح سوالی تحت عنوان امکان یا عدم امکان تربیت آدمی، بی مورد به نظر می رسد و به جای امکان تربیت آدمی، باید بیشتر از ضرورت و فوریت آن به میان آید. امکان تربیت آدمی را می توان به چند طریق مورد بررسی قرار داد: اولاً می توان در این باره به آیات و احادیث استناد نمود؛ ثانیاً می توان به نظر حکما و فلاسفه استشهاد کرد؛ ثالثاً می توان از نتایج علمی که تاکنون در این زمینه بدست آمده است برای اثبات مدعی استفاده کرد؛ و بالاخره می توان با اثبات تربیت آدمی آن را به طور ضمنی مورد تایید قرار داد. تعلیم و تربیت مستلزم طرح و نقشه مناسب است. برای مربی که هدایت رشد را به عهده دارد، شناختن مقصد لازم است، ولی کافی نیست. باید موقع کنونی مورد تربیت را در نظر بگیرد و باتوجه به موضع فعلیش مسیر مناسب رای رسیدن به مقصد را مشخص سازد. پس، تعلیم و تربیت مستلزم طرح و نقشه است که اجرای آن مورد تربیت را به یمن راهنمایی های داهیانیه مربی به سهل ترین طریق و از مطمئن ترین راه، از آنجا که هست و با وضعی که دارد، بدان جا که مقصد او و مقصد همه هم نوعانش می باشد برساند وجود آدمی مجمع یک سلسله واقعیت های متضاد است و سیر تکاملی وی، تا حد زیادی در گرو آنست که بتواند بین قوای متضاد مذکور هماهنگی ایجاد کند. تعلیم و تربیت آدمی امری پیچیده، پردامنه و وقت گیر است که همکاری نهادهای مختلف و افراد متعدد و هماهنگی همه فعالیت های مربوطه را ایجاب می کند. اولین شرط هماهنگی فعالیت ها، وحدت هدف و مقصد است که باید برنامه ها و فعالیت های مربوط را هدایت نماید. باید هدف غائی تعلیم و تربیت به طور کلی و مخصوصا برای افرادی که در تنظیم برنامه های مربوطه نقشی به عهده دارند روشن باشد و هدف تربیت جوانان در هریک از مراحل رشد نیز به صراحت تعیین و به مر بیان اعلام می گردد. تعیین و تصریح هدف غائی و هدف های واسطه ای که برای نیل به هدف غائی ناگزیر باید تحقق حاصل کنند علاوه بر اینکه وسیله مناسبی برای ایجاد هماهنگی لازم در فعالیت هاست، شرط لازم امکان ارزشیابی نتایج فعالیت ها نیز می باشد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1375872>

